

کارگران ایران متحد شوید

پس از گذشت سی و هفت ماه از قیام برشکوه خلفهای ایران، مسئله بیکاری روز بروز با شدت و اسفند و سیبتری در جامعه ما حکمفرمایی میکند. توده های زحمتکش مملکت ما خواهشهای خود را در مسیر بکونی رژیم سوسیالیستی محلی میدیدند و در احقاق اهداف خود با اعتصابات سراسری توانستند بیکار دیگر ثابت نمایند که این توده های زحمتکش هستند که میتوانند حتی جبارترین حکومتها را بر شکست سازند. اما امروز مشاهده میکنیم که با رفس رژیم فاسد بیلوی و روی کار آمدن رژیم پسا هراسناک خواهشهای اساسی کارگران و زحمتکشان نه تنها برآورده نشده بلکه بیکاری، فقر و عدم تأمین اولین احتیاجات اساسی زندگی سیرزولی خود را به شدت طی میکنند. اولین اقدام دولت به اصطلاح انقلابی دستور منع استخدام افراد در ادارات دولتی و مراکز وابسته به آن بود در حالیکه هزاران کارکنان و دبیران بیکار میباشند در ادارات وابسته به دولت مشغول بکار شوند، برعکس هزاران فرد ساواکی با همان حقوق و مزایای قبلی در سرکار خود باقی گردیده اند. دولت سرمایه داری بجای تأمین محل کار برای کارگران بیکار با تشدید هر چه بیشتر کارکنان شاغل کارخانجات منافع سرسرمایه را گزینده و در واقع با تشدید استثمار اینگونه کارگران محروم به بیکاری هزاران کارگر ایرانی دامن زده است بیکاری جزء جدانشدنی از رژیم سرمایه داریست. سرمایه داری برای سرکوب کارکنان هراسناک میبایست ارتشی ذخیره سهام بیکاران در جامعه خود داشته باشد تا بتواند از این روزه زعم خود غلبه سایر زحمتکشان شاغل که برای احقاق حقوق خود مبارزه میکنند، استفاده نماید.

در شرایط انقلابی که دولت با آن روبرو بود خطر انفجار کارگران چنان هیبت خاکمه را تهدید میکند مینمود که برای نسکن هر چند موقتی آنان را خاموش کردن و پراکندن شکل کارگران بیکار دست بند استفاده از حیلله های رایج سرمایه داری ستام استفاده از تمام بیکاری زد وعده وعیدهای قبل و بعد از انقلاب رژیم کنونی ما هیبت صد در صد ارتجاعی و سرمایه داری خود را به زودی در عمل به طبع کارگزاران ثابت نمود. وضع توأمین ارتجاعی و ضد کارگری که در پاره ای موارد رزی قوانین آریا مهری را سفید کرده بود از یک طرف، و از طرف دیگر کشتار، اجراج، دستگیری و تحت فشار قرار دادن کارگرانی که بخاطر احقاق حقوق خود جرات مخالفت با ستام رژیم و کارفرما را کرده بودند توانست چهره کثیف سرمایه داری مخفی شده در زیر عبا را بر ملا سازد. رژیم کنونی هر چند خود را در پشت الفاظ مدهبی و بسنه اصطلاح انقلابی پنهان نموده ولی در ما هیبت و در عمل ثابت نموده است که رژیم نیست سرمایه داری و وابسته به سرمایه داری جهانی و هیچگاه نمیتواند و نمیخواهد خواهشهای واقعی کارکنان را بر آورده سازد.

تنها دولتی میتواند رنجیهای بسند شده به دست ویای کارگران و زحمتکشان را بگشاید هما ستام دولت کارگریست. کارگران تنها با سلاح همبستگی، شکل و مبارزه قادر خواهند بود به خواهشهای خود و حقوق واقعی خود دست یابند.

سازمان وحدت کمونیستی